

Вікторія Самчук

An artistic illustration in a sketchy, textured style. It depicts a young man and woman in a close embrace, about to kiss. The man is on the right, leaning towards the woman on the left. The background is a mix of warm brown and cool blue tones, suggesting a romantic atmosphere. In the upper left, there are stylized flowers and a small wheel. In the lower right, there is a larger bouquet of flowers. The overall style is reminiscent of a book cover or a romantic poster.

**Тобі
Емоції
Справжні**

Вікторія Самчук

Тобі емоції справжні

Поезії

Видавництво
“Волинські обереги”

2014

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)6
С 179

**Видання здійснене за кошти міського бюджету
відповідно до Програми підтримки книговидання
місцевих авторів та популяризації української книги
в місті Рівному на 2011-2015 роки.**

Особлива подяка моїй сім'ї – чоловіку Петру, сину Олеся
і батьку Ростиславу, а також Вікторії Каневській (члену НСПУ)
за допомогу у створенні цієї книги.

Художник Ростислав Самчук

Самчук В. Р.

**С 179 Тобі емоції справжні. Поезії / В. Р. Самчук. – Рівне :
Волинські береги, 2014. – 122 с.**

ISBN 978-966-416-351-1

У другій поетичній збірці В. Самчук «Тобі емоції справжні»
вашій увазі пропонуються вибрані поезії за період з 2007 по
2014 роки, поділені за тематикою на п'ять розділів. Лейтмотивом
творчого доробку стало прагнення поділитися з читачем
найсокровеннішим – любов'ю, відвертістю, щирістю,
довірою, зробити читача співучасником і співтворцем великої
радості і насолоди.

Для широкого кола читачів.

**УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)6**

ISBN 978-966-416-351-1

© Самчук В. Р., 2014
© “Волинські береги”, 2014

ДЖЕРЕЛЬНІ СТРУМЕНІ ПОЕЗІЇ

Жебонить-переливається джерельце, віддзеркаливши в собі висоту небесної сині, вбираючи цілощу силу коренів та стебел ярого берегового зела, струменить чистим потічком, даруючи життєдайну благодать довколишньому світу.

Такою бачиться поезія Вікторії Самчук – зроджена щедрим на почуття серцем, пісенно дзвенить розлогою фразою, глибиною думки. В ній проникливе, подекуди болісне заглиблення у життя з його захоплюючим драйвом, проблемністю та гостротою виявів. Її слово бринить напругою сьогочасних реалій, медовогірким чаром вливається у нашу свідомість, п'янить залюбленістю у наше сьогодення, витверезує неперебутньою печаллю.

Художні засоби віршів позбавлені нарочитої яскравості, літературного снобізму, імпонують природними тонами колористики, невимушеністю звучання в унісон порухам читацького сприймання. Смуток, елегія, легка іронія, гумористичні нотки – характерні особливості настроєвої гами.

Вікторія вибудовує свою світоглядну конструкцію, у якій філософським фундаментом бачиться мораль, сповнена довіри до людей, готовності повсякчас

до боротьби з байдужістю і злом, відповідальності за слова і вчинки, обов'язок добротворення перед рідним народом і Батьківщиною, який непорушним правилом передається від покоління до покоління.

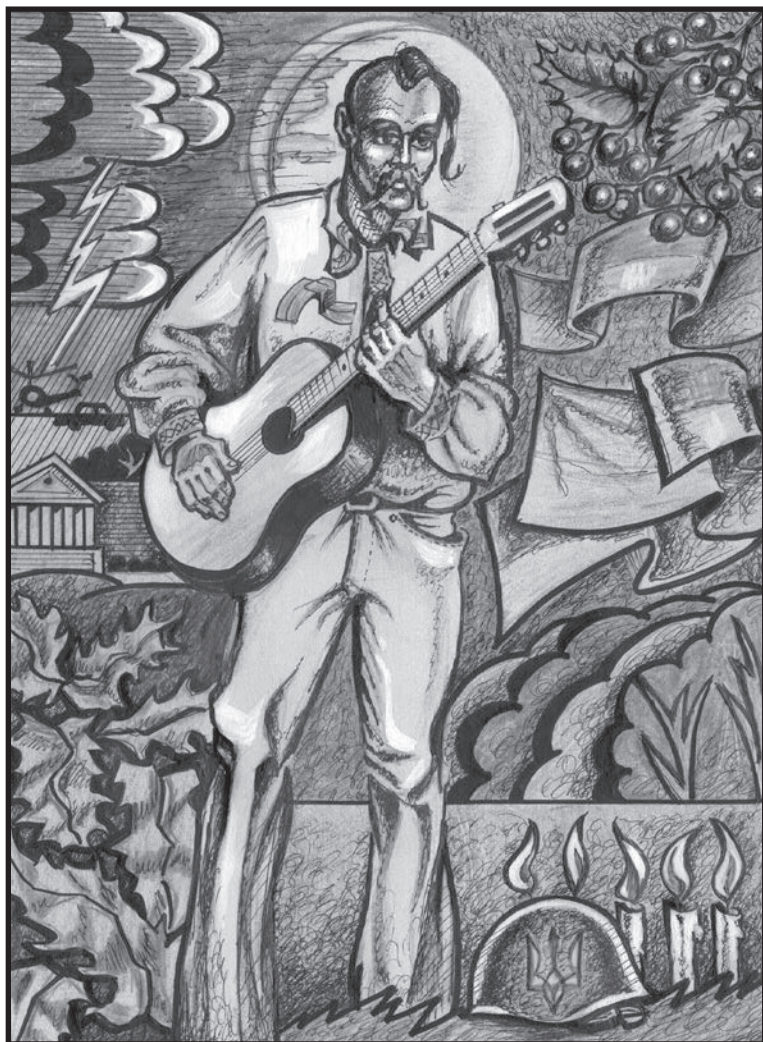
Її лірика належить до тих зразків красного письменства, які змогли стати чутливим камертоном, що дзвінко відгукується на виклики буття. Вона кожним рядочком переконує, що жити потрібно активно, крилато і полум'яно, цінувати кожну мить, з готовністю сприймати страждання, з твердістю і рішучістю відстоювати своє щастя.

Складні усвідомлення суспільних подій, особистих перипетій, нерозривно переплетені вразливою душею поетки, зворушливі інтимні рефлексії, несподівані ракурси споглядання часопростору творять художньо-змістовий обшир збірки. Чітка окресленість поетичного малюнку робить рядки її віршів переконливими, повчально афористичними.

Вікторія ще раз довела, що має два таланти – поетичний, а ще великий дар мужності та сили не коритися обставинам, непереборно сублимувати у літературу вартісну та оригінальну.

Лейтмотивом її творчого доробку стало прагнення поділитися з читачем найсокровеннішим – любов'ю, відвертістю, щирістю, довірою, зробити читача співучасником і співтворцем великої радості і насолоди поринання у мінливі глибини поезії в ім'я духовного та морального зцілення.

Неоніла Диб'як,
член Національної спілки
письменників України

Розаія I

ІРОНІЇ ЖИТТЯ

СПОРИШІ

Проростають весняні дощі
Білими і буйними садами,
Та торішні, всохлі спориші –
Мов хрести над вбитими синами.

Скільки ж сотень треба приректи?
Тисячі? А може міліони?
Щоб із споришів оті хрести
Перекрили ворогам кордони.

А чи треба їх уберегти?
Як в душі немає Батьківщини,
Коли брат на брата хоче йти,
Підло устроївши ніж у спину.

Схаменіться, українці всі!
Від Карпатських гір і аж до Криму.
Прощення у Бога попросім,
Щоб порятувати Україну.

Ще терпіння в Нього попросім,
Духу, сильного патріотизму,
Мудрості побільше дай усім,
Забери всю злість із егоїзмом.

Ми подумаймо не тільки за себе.
Потім щоб не мучило сумління,
Як Росія Україну роздере,
Що залишимо прийдешнім поколінням?!

Схаменіться люди! Потерпім
Від Карпатських гір і аж до Криму.
Неньку Україну не ділім!
Всі рятуймо, бо вона єдина!

НІМА ВКРАЇНА

Німа Україна людно закричала
Від болю і наруги над собою:
Стояти на колінах їй замало –
І люди хлинули рікою.

На барикади, на майдани стали,
За волю, мрію та свою ідею.
Стояти на колінах їм замало.
Україні – бути! Не чужою, а своєю.

❁❁❁❁❁❁ Тобі емоції справжні

ЗАГИБЛИМ НА МАЙДАНИ

Мить. Погляд крізь приціл і вічність.
За Україну – так! За «них» не варто
Своє життя перетворить в готичність.
Скажена куля – снайперові жарти.

Зимою всі мішенню стали –
Старий, малий, чи чоловік, чи жінка.
«Вони» супротиву від нас не ждали.
Народ – це не «керована машинка!»

Втікали, мов щурі із судна.
Хто з України, хтось із «Регіонів».
Народний осуд пережити трудно,
Коли у спину погляди мільйонів.

Настигне кара їх повсюди!
І в Україні, і в Росії, й далі.
Бо матерів прокльони, сльози будуть
Тавром, палатимуть замість медалей.

Мить. Постріл. Біль останній. Вічність.
Загиблих на Майдані не вернути.
Оцінить лиш історія трагічність,
А героїзм вже оцінили люди.

МОЛИТВА

Всевишній Боже! Я тебе молю!
За нашу обездолену державу,
За ту, що преклонившись «королю»,
За ту, що забува козацьку славу.

За тих іуд-запруданців її,
Що не бояться ні людей, ні Бога.
Котрі за срібло й злато, холуї,
Вкраїну продали «панам» в облогу.

Всевишній Боже! Ти їм совість дай!
Бо як її нема, то й не позичиш.
Хоч на землі для них настав вже рай,
Невже ти українцям горя зичиш?

Всевишній Боже! Ти нам розум дай!
Бо ми його згубили по дорозі,
А ідучи, збирали лиш розмай,
Та розум й волю віднайти не в змозі.

Всевишній Боже! Ти нам молодь дай!
Таку, щоб вся гордилася держава,
Щоб міцно ставши, прокричала: «Знай!
Тебе підніmemo з колін, мов паву!»

Всевишній Боже! Я тебе молю!
Почуй мою молитву щирю,
Бо неньку Україну так люблю!
Даруй вкраїнцям щастя й миру.

❁❁❁❁❁❁ Тобі емоції справжні

МОВНА ДЕПРЕСІЯ

За горло схопила стервозна депресія
І душу стиснула осіннім волоссям.
Уже не рятують ні кава, ні спеції,
Й камінням лягло, що мені не вдалося.

Дурію! Триклята по радіо сесія.
Думки перекрили повітря у горлі.
Вони викликають лиш біль і агресію,
А ми у кайданах німі, проте горді.

Нам гордість заклеїли скотчем-законом,
Замовним, зручним, тим законом про мови.
Де батьківська хата – «становиться домом».
В державних мужів «на русском» промови.

ВКРАЇНО! На мову державну репресії,
На нашу історію, звичаї теж.
То де ж у народу не буде депресії,
Як цьому свавіллю немає вже меж?!

МАЯКНУТИ

Маякнути Богові на телефон,
Щоб дізнався – я жива!
І сказати: «Вибачте, пардон,
Не промовила іще усі слова».

Чи почує Бог (а може – Президент)
Цей маяк як «глас в пустynie»?..
Розумію: я – не дивіденд,
Нуль – дохід від мене нині.

Ми потрібні лиш як «голоси»,
Ті, що бюлетені відмічають.
Іншого у Президента не проси –
Не почує Він, про що волаєм.

Згадують про нас у виборчий лиш час:
Пенсії, зарплати підіймають;
Перегони виборчі – мов квас,
Забродивши, брудом обливають.

Враз усі пухнастими стають,
Щиро вам у вічі зазирають,
Сльози клятвенні ріками «щиро» ллють,
Зорі з неба вам наобіцяють.

Чи почув маяк той Президент?
Та навряд чи... Більш реально – Бог.
Президент – це справжній дивіденд,
Для «отих», котрі дають у борг...

❁❁❁❁❁❁ Тобі емоції справжні

Я ХОЧУ ЖИТИ БЕЗ ВІЙНИ

Мені здалося: в далині
Почула знову гул гармат
І серце стиснулось в мені
Від невимовних болів, втрат.

Я не жила в роки війни,
Бо Бог помилував мене.
Та зазираю я у сни,
Питаю в Нього: «Омине?».

Афганістан, Чечня, Іран.
На мапі світу пломенить.
Та навіть Біблія й Коран
Не можуть війни зупинить.

Життя людське, мов сірничок,
Війна безжальна спопелить.
Нам на могилах без свічок
Вже панахид не відслужить.

Помилуй, Боже, рід людський!
Безжальні війни припини!
Даруй землянам мир святий.
Я хочу жити без війни!

ЛИМОННИЙ СІК

Лимонний сік.
Гарячий чай.
Думок потік.
І прощавай.

Солодка ніч.
Глуха стіна.
Лиш сполох свіч
І чай до дна.

Життя прости.
Чи так, чи ні.
Усе мине.
Згорять всі дні.

Рулетки рух.
І я мішень.
Чи долі звук?
Чи знову день?

Холодний чай
І ніч до дна.
Життя кохай,
Бо все – мана.

НЕ ГЕНІЙ

Не геній я і не талант!
Немов бродячий музикант –
Броджу по світу, не співаю
(Не солов'їний голос маю!).

А маю лиш співочу душу,
Страждати і кохати мушу,
Ненавидіти й бажати теж...
Моя душа не знає меж!..

Не геній я і не талант;
А у житті – я аспірант.
Воно помилками навчає,
А я їх все не помічаю!

Броджу по світу, як в п'їтьмі;
В життя питаю: «Чом мені
Така тяжка оця наука?».
Пізнала сльози, біль і муки.

(Без мук вірші не діамант!!!)
Не геній я і не талант...
У щасті муза би мовчала,
І я напевно б не писала...

ХРАМ ДУШІ

Я душу заховаю в шрами.
На блискавку закрию серце.
З любові побудую храми,
У дзвонах хай вона озветься.

Я вітром полечу полями,
Лісами, горами і небом.
Я дико зацвіту лугами
І заблукаю буйним степом.

Шукатиму таких же самих,
Загублених у біосфері,
Скалічених своїми снами
Любов знайти у нашій ері.

Збудовані з любові храми
Позначу я на мапі світу.
І душі, що заховані у шрами,
Оселяться у храмах жити.

ПОРИ РОКУ

Ніжно-сніжна, біло-мила – зима...
П'ярко-дика, світло-грішна – весна...
Плідно-дивне, мрійно-сине – літо...
Стигло-жовтим осінь вже покрита.

❁❁❁❁❁❁ Тобі емоції справжні

ПРИХІД ВЕСНИ

Пішла зима, забравши із доріг асфальт.
А ми все нарікаємо на неї.
Вже голоси струмків – сопрано, може альт?
Нарешті ожили весняні феї.

ВІТЕР

Сп'янілий вітер
Дурманом квітів
Гуляє босий по землі.

І ніжно віти
Цілюють вітер,
Мов очманілі навесні.

Дерева білі.
Дівчата милі,
Неначе птахи в вишині.

Сп'янілий вітер
Гуляє світом.
Дарує людям теплі дні.

КОЛОСОК

Наскрізно поглядом у вись,
Я полечу ключем лелечим.
Пташиним співом повернись
І сміхом радісним малечі.

Рум'яним сонцем на зорі,
Ввімкни весняний свій солярій,
Щоб всю любов своїй землі
Віддав зневірений аграрій.

В порепаній руці зерно,
В ріллю з надією положить.
Невдячна праця – все одно
Він молиться: «Вроди, дай Боже!

Зерном наповни колосок,
Убережи від злив і вітру,
Щоб він тягнувся до зірок,
Своє життя віддавши світу».

ВЕСНА

У небі перелітний птах
Додому повернувся вранці.
Коти муркочуть по куцах.
Дівчина з парубком на лавці.

Жінки в коротких спідничках,
Немов пелюстки по бруківці.
І з бісенятами в очах
Чоловіки бредуть як вівці.

Глянь! Березень у небесах.
Весна прокинулась як в казці.
І дітворі, що по дворах,
Дарує сонце по веснянці.

Життя розквітло на землі.
Букетик пролісків у склянці.
Та не було б без мами і весни,
Й дівчини з парубком на лавці.

❁❁❁❁❁❁ Тобі емоції справжні

СЕЛО

Здається, тут спокійно і затишно
Й кує зозуля в даліні.
Давно вже відцвіли і яблуні, і вишні,
І сонце – мов малятко уві сні.

Село росте, цвіте і пахне,
Лиш кури чимчикують зна-куди.
Сусідський песик біля хати гавкне
Спросоння застерезливо: «Не йди!»

Біленькі хати квітами обліпли
Всіх кольорів можливих навесні.
Та спека в травні, наче в липні,
Неурожай віщує восени.

Селянська праця кров'ю й потом вмита.
То нам здається в місті, що краса.
Ти спробуй-но в селі пожити!
Які тяжкі те сало й ковбаса!

ЧЕРВЕНЬ

Нам сонце дарує проміння багато
І цілий великий та радісний світ.
Весна запросила вже червень у хату,
Для нього віддавши останній свій цвіт.

Запахли дурманно жасмин, матіола,
Піони, іриси, мов принци в садках.
Усе наливається соком довкола,
А небо ночами згубилось в зірках.

Вже літо дмухнуло тобі у волосся
Волошок і маків яскраві тони.
У полі пшеничним – зелене колосся,
Котре хлібом ляже на стіл восени.

ЖАР

Захворіло наше місто – жар,
38 – нижче і не пада.
Лише вночі легкий, мов дар,
Вітерець розтанув, наче зрада.

І фонтанний струмінь як ножем
Розріза повітря на шматочки.
Знову краплі викликають щем,
Мов шрапнеллю в тіло без сорочки.

Став асфальт неначе пластилін.
Плавиться подошва під ступнями.
Де ж для міста взяти аспірин?
Той, що називається дощами.

❁❁❁❁❁❁ Тобі емоції справжні

ОСТАННІЙ ДЗВОНИК

Вишнево-полуничними вустами
Торкнулось літо мрій, надій твоїх.
Пливуть хмаринки божі кораблями,
У променях згубившись золотих.

Блакить небес немов бездонна стала.
Грайливо бавлять очі кольори.
Востаннє буде бальна зала
Випускниками повна до зорі.

І мрії і надії в них рожеві.
Попереду усе життя – живи!
Студентські роки легкі і веселі
Так швидко промайнуть, лишень лови.

Передало дитинство естафету
Шаленій юності – твоїй весні.
І долі позолочену карету
Повинен сам ти змайструвать собі.

Далеко старість з жовтими листками,
А зрілості попереду зелені дні,
Тебе цілує літо стиглими вустами
Й затиш шкільний дзвінок у даліні.

ТЕАТР

Театр – це дзеркало, але дзеркала – не криві.
Театр – це почуття душі, що не німі.
Театр – всього відображаюча безодня.
Театр – реалії життя крізь призму щодня,

Зображення, з чого в житті не сміємося,
Сміх із того, із чим зіткнутись боїмося.
Кепкуємо самі із себе – амальгама.
А буфонада, фарс в житті – то справді драма.

ТРАМАДОЛОВЕ НЕБО

Трамадолове небо з розуму зводить.
Очі ковтають галюцинації.
Поночі в душі моє безумство бродить,
Викликає болісну інфляцію.

Вартість на кохання не росте, а пада.
Цноту, чесність і задарма не беруть.
В моді стала і душі і тіла зрада,
А мораль на кульки розлетілась – ртуть.

Намагаюся її я розшукати
В трамадоловому щасті молодих.
Та сучасний світ зробивсь знімівшим катом,
Що до смерті цінностей моральних звик.

❁❁❁❁❁❁ Тобі емоції справжні

СПЕКА

У мене тіло кольору «Шабо».
Давно коньячно-вермутні думки.
Ріка вдягнула голубе жабо.
Сміється «жовтий карлик» залюбки.

У мене мрія кольору безе,
За гривні дві здійсниться вмиль.
Комусь і десь із холодком везе.
Від заздощів у голові щемить.

Думки мої розплавилась давно
Й хмаринкою злетіли в нікуди.
Без сили вже відчинене вікно.
Бажання в мене кольору води.

ХВИЛИНА

Німа, самотня краплина
Нічого мені не розкаже.
Стрімко завмерла хвилинка,
Лиш вузликом душу зав'яже.

А пам'ять малює картини
Яскравими фарбами літа.
В осінньо-болючу годину
Всю душу щастям сповито.

РЕВЕРАНС

Я перед долею у реверансі
Та вії віялом донизу.
Давно потрачено аванси,
Душа повисла на карнизі.

Немає в мене більше шансу,
Бо не дають до раю візи.
І моя доля наче в трансі
Показує й показує капризи.

Я по життю як в диліжансі,
Мов у поганій, дивній книзі.
Не хочу бути в реверансі,
Хоч не дають до раю візи.

ТОРКНУТИСЬ

Торкнутись світла? Це можливо?
Так. До сонця руки простягни.
Не бачачи побачить теплу зливу,
Відчути запах листя восени.

Торкнутись неба? Це можливо?
Ти на останній поверх піднімись,
Розкрий обійми вітру сміло,
Птахам і хмарам, небу усміхнись.

Торкнутися веселки? Це можливо?
Сховалась в краплі і озон після дощу...
Лиш кольори побачити для мене диво,
Хоча і в кольорових снах лечу.

ХРИЗАНТЕМИ

Перший сніг на вії мені ліг
Ніжно-білою порошею,
І останні квіти восени
До тепла весни заношу я.

З келихом вина в своїй руці
Ватрою квіток зчарована.
Ще пройде зима і навесні
Інша буде холодом оспівана.

СЛІПОТА

Я усмішку вдягаю на вуста
І гарний настрій на обличчя.
Чому сьогодні зовсім я не та,
Котра була в тому сторіччі?

Коли всі звірі, люди і міста
Пливуть в космічну безкінечність.
Знімаю мрію, віру я з хреста,
Як безнадійну недоречність.

Коли черговий раз на край моста
Іду до долі в протиріччя,
Тому що ця безжальна сліпота
І я у сонця на узбіччі.

Вдягаю посмішку я на вуста,
А що вже залишається робити,
Коли моя сліпоча самота
Не дозволя у фарбах жити.

МРІЯ

Приклею мрію на магнітик
І почеплю на холодильник.
Вона проста, давно не бренд,
Одвіку вже як секонд-хенд.

Вона звичайна, а здається,
Не здійснюється – серце рветься.
Шукала я по всій планеті,
За гроші і у інтернеті.

У храмах, в відьом, екстрасенсів,
Ніде не віднайшла я сенсу.
Просила в Бога – не здійснив,
Лише щоночі море снів.

Щоночі падаю в нірвану
І гоїться на серці рана.
У снах здорова і щаслива
І бачу світ, неначе диво.

Можливо Бог десь не дочув,
Я просто мрію напишу,
Приклею лист знов на магнітик
І почеплю на холодильник.

❁❁❁❁❁❁ Тобі емоції справжні

ЛЮДИНА З ОСОБЛИВИМИ ПОТРЕБАМИ

Хоч я – людина з особливими потребами,
Та я не плачу і не б'ю себе у груди.
Щоденно в боротьбі з проблемами,
Такими ж самими, як всі звичайні люди.

Хоч я – людина з особливими потребами,
Не заздрю я здоровим, що здорові.
Не хочу я стояти перед дилемами –
Матеріальне, а чи моя совість.

Хоч я – людина з особливими потребами,
Радію я життю і перемогам інших.
Таких же самих, з особливими потребами,
Бо кращі ми і аж ніяк не гірші!

Хоч я – людина з особливими потребами,
Шкода мені, що свої ж ніжку підставляють.
Та я щораз у небо із поламаними крилами,
Вони лиш повзають, а не літають.

Хоч я – людина з особливими потребами,
Це значить теж, душа у мене особлива.
До всіх із чистим серцем, щирими прощаннями,
А означає – я не «інвалід», А Я ЛЮДИНА.

Всі ми, що з особливими потребами,
Повинні разом об'єднатись!
Щоденно щоб боротися з проблемами,
Наперекір усім не плакати, а сміятись!

БАБИНЕ ЛІТО

Холодні ранки. Спекотні дні.
І павутиння у повітрі.
Це літо заблукало восени
І сонця промені тендітні.

Ще літо не заснуло восени
І нам дарує теплу днину,
Та задурманено-туманні сні
Лягли серпанком на ожину.

БІЛЬ

Біль вривається у крик.
Біль вливається в листок.
Біль – неначе звіра рик.
Біль – нестримання плювок

Біль сльозу відрихтував,
Дарував мені скупу.
Біль бажання закував:
Злити душу – нікому!

ЗГОРАЮ

Згораю як свіча від вогника легкого,
Згораю, бо немає більше сил горіти.
Згораю і не хочу турбувати нікого.
Згораю, та чому так хочеться іще пожити?

СЕКС-МАШИНА

Стоїть цікава жінка
На трасі об'їзній.
Комусь вона машинка,
Хтось маму бачить в ній.

Машинка для кохання
Із безліччю програм.
Лиш гроші і бажання –
Меню натисни сам.

У неї вдома донька
Голодна і мала.
Простягує долоньки
І хоче теж тепла.

Вона мала, не знає,
Як мама хоче їй
Світ прихилить – страждає
На трасі об'їзній.

Не думайте, чоловіки,
Що ці жінки черстві.
Вони не секс-машини,
У них душа! Живі!

Їм треба тільки стерти
Нахабне секс-меню.
Вони є лише жертви –
У часу на краю.

СЕРЦЕ КИЄВА

Павутичкою лягли дороги.
Перетнули їх старі мости.
Не твоя, тому не маю змоги
Твоє серце, Києве, знайти.

Може заховав його в Софії?
Чи у Лаврі дзвонами бринить?
Чи в трамвайчиках – дитяча мрія?
Чи в метро – вагонами шумить?

А можливо серце – то Хрещатик,
А душа – Андріївський узвіз.
Той, що не зумівши промовчати,
Свій мені даруночок підніс.

Я судинами блукаю міста,
Кров твоя тромбується не раз.
Києве, так мало і багато місця,
Щоб прибуд усіх зустріти – нас.

Твоє серце просто меж не має,
Б'ється в хмарочосах і церквах.
Квітами з каштанів облітає
Та іскриться у киян в очах.

Києве – ти рідних й друзів лиця.
Не твоя, але зі мною назавжди.
Ти моєї долі і життя – столиця!
Хочу твоє серце у собі знайти.

ХАПАРАНДА

Це так далеко – Хапаранда.
Три літаки крилом на зліт.
Колючий кактус на веранді
Чекатиме твоє «Привіт!».

На півночі ця Хапаранда,
В країні Швеція вона.
Замерзлі пелюстки троянди
Сльозами падають з вікна.

Твій сум розвіють білі ночі,
Повітря чисте та легке,
А тихі води мов пророчать,
Що не забудеш вік мене.

Містечко миле Хапаранда,
Привітний люд, охайний дім.
Ніде сховати буде правду –
Красу побачив пілігрим.

Навколо ліс, з шишок гірлянди
І звірі несполохані людьми.
Містечко тихе Хапаранда
Тебе огорне, мов крильми.

ГІТАРИСТ

Душа його натягнута струною
Надривно у мелодіях звучить.
Він чистий лист поклав перед собою,
Ще мить – поезія у нотах забринить.

Гітарні струни дивним перебором
Чомусь у серці болем защемлять.
Усе – думки, роки, кохання хором
На нотний стан акордами летять.

Візьме до рук гітару наче жінку –
Єдину, вірну, розуміючу його.
Бувало у житті і солодко, і гірко,
Та не втрачав натхнення він свого.

І душу, що натягнута струною,
У музиці своїй оголено для нас.
Піднявся зал. Овації рікою.
Куліси. Ніч. І муза в пізній час.

❁❁❁❁❁❁ Тобі емоції справжні

ОСІННІЙ ПЕРЕДЗВІН

Тихенько, не питаючи ні в кого,
Розхристана, холодна і п'янка,
Дощами знову вимела з порогу
Хвилини літа осінь говірка.

Ключем лелечим і пташиним плачем
Всміхнулась літу хитро навздогін.
Замки повісила на літні дачі,
Розпочала осінній передзвін.

Дзвенять листочки зимно кольорами,
Мелодію загравши чарівну.
Осінній вальс, розбуджений вітрами,
Кружляє павутиночку тонку.

ТЕПЕРІШНЯ ЗИМА

У голові моїй торнадо,
а надворі зимою осінь.
Чому той сніг в думках нападав
на закуйовджене волосся?

Закрию очі, бачу зиму,
як у дитинстві білосніжну.
Свою зачервонілу маму,
котра у сніг упала смішно.

А надворі зима сердита,
холодна, сіра і неvtішна.
Негарна, снігом непокрита.
Ти повернись, зима колишня.

МАМІ

Дверима – очима чужими,
Замками – руками своїми,
Ногами – шляхами чиймись,
Ночами і днями німими
Шукаю розмаю в любові,
Та інші любить не готові.
Ключами лелечими в небі
Лечу я щоночі до тебе.
Пустими надіями знову
Я марю, що прийдеш додому.
Що зможу тебе пригорнути,
Що зможу в обіймах заснути,
Що будем ридати до рання
Про втрачене щастя й кохання.

ЛЕЛЕЧІ КРИЛА

Лелечі крила віддала мені.
Сама пішла за небокрай.
Чому являєшся у сні?
Чому залишила розмай?

А я тепер – поламає крило,
Не полечу в небес блакить.
Тебе зурочили – мені лягло.
Твоя душа в мені болить.

ЦЕ НЕМОЖЛИВО

Мені сняться уночі твої очі
І їх бачити в житті завжди хочу.
Але це так неможливо, рідна мамо,
Як зловити світ зорі вранці-рано.

Я хотіла б цілувати твої руки,
Що так втомлені життям і від муки.
Але це так неможливо, рідна мамо,
Як зловити світ зорі вранці-рано.

Я хотіла би вставати серед ночі
І дивитися, як сплять твої очі.
Але це так неможливо, рідна мамо,
Як зловити світ зорі вранці-рано.

Я хотіла б цілувати твої ноги,
Що пройшли через страждання і дороги.
Але це так неможливо, рідна мамо,
Як зловити світ зорі вранці-рано.

Я тобою була б благословенна,
Білий вельон надягла б ти на мене.
Але це так неможливо, рідна мамо,
Як зловити світ зорі вранці-рано.

Я хотіла б, щоб побачила ти внуків,
Щоб ішли вони в ласкаві твої руки.
Але це так неможливо, рідна мамо,
Як зловити світ зорі вранці-рано.

Але знаю я, що ти в душі навіки,
І твоє обличчя в пам'яті, як ліки.
І тебе вже неможливо позабути, мамо,
Як зловити світ зорі вранці-рано.

ТЕРЕН

*Цвіте терен, цвіте терен, а цвіт опадає.
Хто в любові не знається, той горя не знає.*

Українська народна пісня.

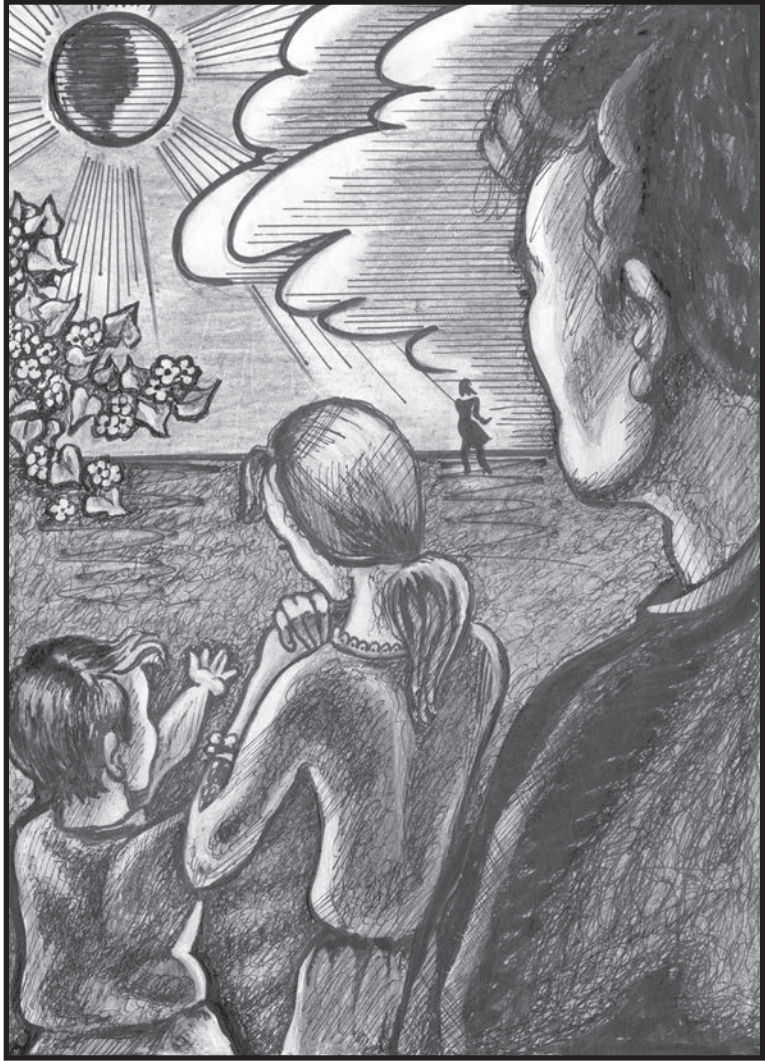
А ми зналися в любові –
Материнській, чистій.
Дві билинки зросли в полі,
На краєчку міста.

А ми горя та й не знали –
Верба і дубочок.
Поки сиротами стали –
Сестра та браточок.

Верба гіллям затулила
Дубочок від вітру.
Сестра брата так любила,
Як квітку тендітну.

Верба стала похилитись,
А сестра хворіти.
Той дубочок підростати,
Брат сестру жаліти.

Цвіте терен, цвіте терен,
А цвіт опадає,
Коли рідні поруч тебе –
Все в житті здолаєм!

БАТЬКОВЕ ДИТИНСТВО

Здивовані очі старенької хати,
Солом'яна стріха і стіни кирпаті.
У квітах зросло дитинство убоге,
Щасливе, веселе, таке босоноге.

І вишні в сусідки солодші, ніж вдома,
Аж поки настане у роті оскома.
Сховався у льосі, як батько у гніві,
Наївся сметани і знову щасливий.

Матуся, ще юна, тобі на світанку
Промовить тихенько: «Вставай до сніданку,
Тобі вже до школи збиратися варто,
Щоб встигнуть завчасно до класу за парту».

У батька – що діло, що слово – як креміль,
Як збрешеш, відразу він брався за реміль.
Лупцює і все промовляє: «Заради,
Навчись у житті говорити лиш правду».

Не раз у житті ти згадав цю науку,
Не раз через неї отримував муки.
Та ти за Україну, за правду готовий
Йти до останку, не знаючи втоми.

Давно пролетіли дитинство і юність,
Та батька слова аж ніяк не забулись.
Тепер ти навчаєш дітей та онуків,
Що правду казати – від діда наука.

P.S.

Міняються пори у вихорі долі,
А хата старенька вмирає поволі.
Здивовані очі вже більш не чекають,
Ні правди, ні кривди, ні горя, ні раю.

❁❁❁❁❁❁ Тобі емоції справжні

МОРАНА

Ви знаєте, всіляких слів багато,
Та всі вони розтануть, наче дим.
Та цінувати щастя і здоров'я варто
Навіть тоді, коли ще зовсім молодий.

Вона пройшла сьогодні зовсім поруч
І не з усмішкою, а оскалом страшним.
Враз серце стиснув страху обруч,
Коли від неї тхнуло подихом гнилим.

В очах її іскра надії гасне
І терези в руках з життям людським,
Та милосердний Бог на небі яснім
Мене врятує іменем святим.

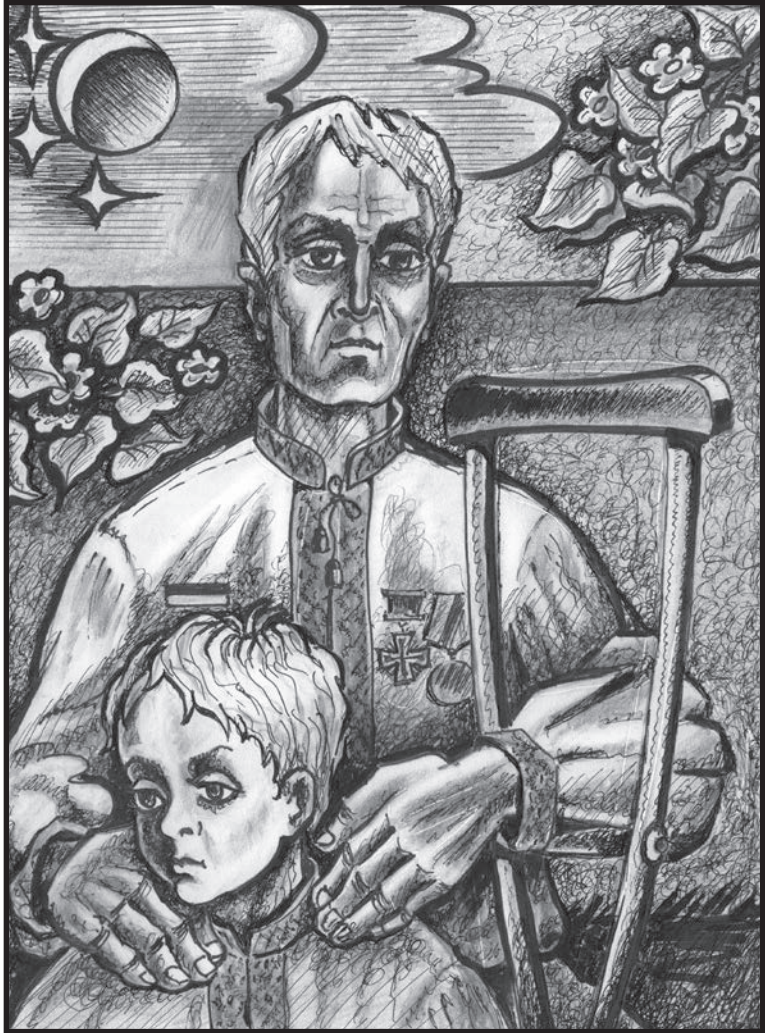
ДІДУСЬ

Старий кремезний чоловік
Стоїть давно вже на узбіччі.
Нелегко він прожив свій вік,
Та усміх в нього на обличчі.

Стоїть, чекає кожен день
Дітей, онуків в рідну хату.
Без них, неначе без пісень,
Сумує в будні і у свято.

Пройшли літа, як гул гармат.
Він на війні залишив ногу.
Помер давно молодший брат.
За ним – середній в путь-дорогу.

Ти в нашій пам'яті навек
Дідусь Анань наш сивочолий.
Старий кремезний чоловік
Пішов з життя в осіннє поле.

ТРИПТИХ
«ТІ, ЩО РОЗРИВАЮТЬ ДУШУ»

Байдужість

Я безкоштовний проїзний тобі,
А ти мені плюєш цвяхами в душу.
Щоденно із тобою в боротьбі,
Я виграти в себе самої мушу.

Совість

Ти ділиш всю мене завжди навхрест.
На чорне, біле, праведне чи грішне.
Щодня питаєш: «Віриш, що воскрес?»,
А може краще там, де піють «Крішна»?

Любов

І ти, моя любов, із ними теж?
З байдужістю, із совістю в обійми.
Мене, таку розірвану навхрест,
Загублену, затравлену Хтось прийме.

❁❁❁❁❁❁ Тобі емоції справжні

ТРИПТИХ
«ПОВНИЙ П...»

Право

Складаю список необхідних справ,
Котрі потрібно виконать сьогодні.
Чому ми маємо мільйони прав,
А скористатися хоча б одним не годні.

Правда

Зіграти в правду я остерігаюсь,
Бо випадуть усі скелети з шафи.
Брехати легше: просто потім каюсь.
За правду – лише санкції і штрафи.

Патріотизм

Удаваний патріотизм в житті
Я бачила й побачу ще не раз.
За гроші патріоти «щирі» ті
У вишиванці в профіль, «голубі» – анфас.

**ТРИПТИХ
«ПАМ'ЯТЬ»**

Думки

Думки, мов скажені коні,
Скачуть в голові моїй.
А за ними, наче поні,
Мрії йдуть серед завій.

Слова

Слова, мов скалки крижані, у вічі,
Розтанувши в сльозу – вони
Стікають з вуст солодких річчю,
В оману вводять, в тихі сни.

Час

Неправду кажуть: «час лікує все».
Та ні, він біль лиш притупляє.
А пам'ять-зłodійка нам це
Ніяк забудь не дозволяє.

Я РОДОМ З РІВНОГО

Я родом з Рівного – і де б я не була,
Покровські й Воскресенські дзвони,
Велично-золотисті купола,
Немов маяк зовуть мене додому.

У місті рідному як квітка розцвіла
Серед озер блакитнооких.
До лебедів на Лебединку йшла,
Щоб сум розвіяти свій одинокий.

У зелені згублюся паркових алей,
Красі трояндових бульварів.
Зустріну тисячі облич людей,
Птахів, що воду п'ють з фонтанів.

Пройдуся містом Рівне, а воно ж росте!
Нові будинки, пам'ятки культури,
Створіння дивно-дике це
Даринка – дівчинка-скульптура.

Тобі, засновнице Маріє, все вдалось.
Ти ніби замісила тісто.
І пишним короваем розрослося
Чарівне наше Рівне місто.

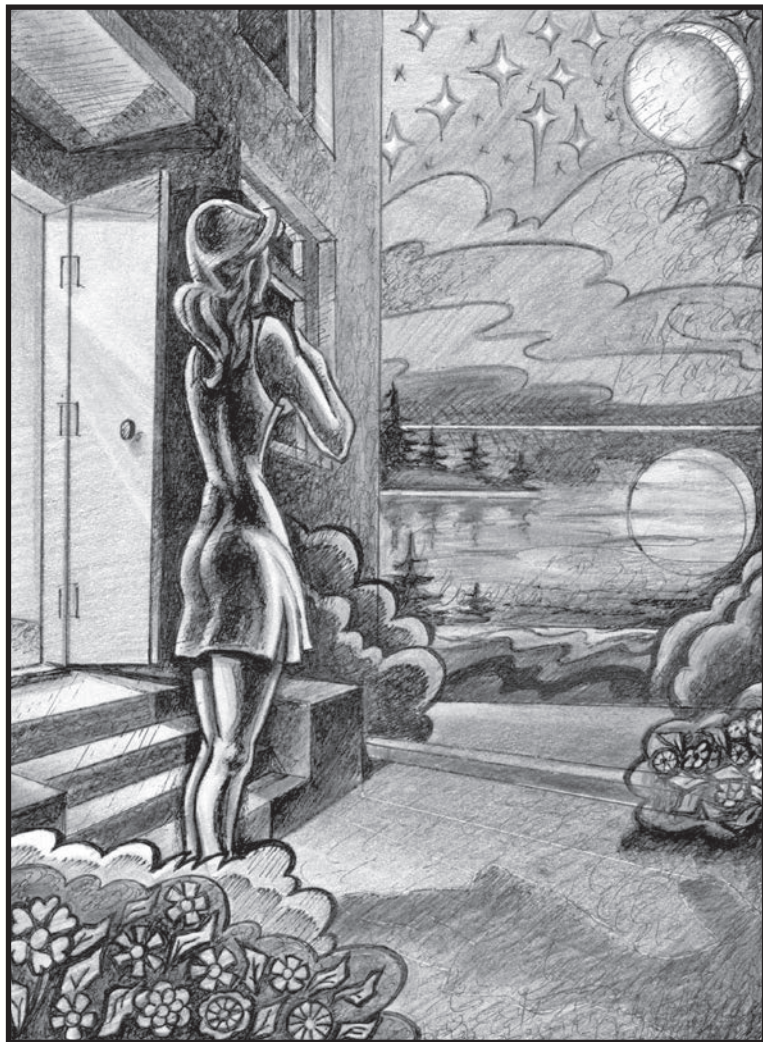

ДНІ-ЗЕРНИНКИ

Дні-зернинки до півночі
Лузають лукаві очі.
Що були в душі – направо,
А що будуть – зліва правлю.
    Що були – давно порожні,
    Мов забутий подорожній.
    Ті, що будуть – щастям повні,
    Наче всі слова любовні.
Наче всі слова душевні,
Коли поруч друзі кривні.
Дні-зернинки я наповню –
Сонцем, радістю, любов'ю.

ВІТРИЛА

Напну вітрила.
Погляну в даль.
Я так хотіла,
Але... на жаль...
    Вітрила рвані.
    І я не ас.
    Вітри бажані
    Минають нас.
І човен кволий
Стоїть отут.
Мов кінь по колу.
Не зніме пут.
    Напну вітрила
    На зло усім.
    І в небо сміло
    Ловити грім!

Ροζαία II

ΜΟΡΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

❁❁❁❁❁❁ Тобі емоції справжні

ЯКОСЬ УВЕЧЕРІ

Якось увечері я вийду із під'їзду,
З останньої сходинки прямо на пісок.
На берег, що з'являється щоночі пізно,
Де небо тихо стало морем із зірок.

Хтось із морських глибин очей з мене не зводить,
Спостерігає мовчки дивний мій танок.
У зоряному морі каламучу воду,
У міріаді хвиль загублених думок.

Той, що за мною з неба десь спостерігає,
Лиш він встановить для мого безглуздя строк.
Лиш він всі відповіді на питання знає,
І він призначить час на мій останній крок.

Увечері я вийду із під'їзду...

ШЕПОЧЕ МУЗА

Найкраще пишеться вночі,
Ти тільки, музо, шепочи
Слова чарівні й дивні,
Допоки сплять ще півні.

Допоки чари у повітрі
І зорі усміхаються привітні.
Найкраще пишеться вночі,
Ти тільки, музо, шепочи.

МЕЛОДІЯ

Мелодія не у простих словах.
Її ти відчуваєш серцем
Вона – у мріях і у небесах,
В житті природи, у веселці.

Вона у співі крапель навесні,
Котрі стікають шумно з стріхи.
Коли дзвенять дощі рясні
І сонечко для нас – лиш втіха.

Вона у тихім шелесті трави.
Її почуєш в жовтім листі.
У громі спробуй-но її злови
Та віднайди у шумі міста.

У снах коханої людини,
У тембрі голосу її і русі,
У сміху рідної дитини,
У гомоні найближчих друзів.

Вона в прискореному диханні,
Як в голові мільйон дзвіночків.
Пройшла зима, неначе віхола.
Весна плете з кохань віночки.

Мелодія в бажаннях ночі.
В очах коханого – Єдина...
У вальсі, в стогоні жіночім,
В народженні дочки чи сина.

Мелодію не змалювать словами.
Потрібно відчувать її душею.
Вона пливе з думками-кораблями,
Разом із мрією твоєю.

❁❁❁❁❁❁ Тобі емоції справжні

МОЛОДИМ

Щасливий погляд не сховаєш в довгі вії:
Той блиск в очах запалює усіх.
Щасливі очі, бо збуваються надії,
Котрі намарились у снах твоїх.

Ти молодий і мрій у тебе так багато...
Любов – одним, комусь – кар'єрний ріст.
Комусь – сім'я, а іншому всі будні – свято,
А третьому – побудувати міст.

Звичайно, мрій у молодих безмежна кількість.
Вони не знали ще проблем життя.
Але нехай у них в душі буяє гідність,
І щастя буде і любов своя!

ЖІНКА

Жінка – мама, кохана, дружина.
Вона основа нашого буття.
Всесильна, ніжна і єдина,
Немов вогонь Гефеста для життя.

Жінка – спокій, злагода, родина,
Сімейні цінності і почуття.
Вона здивована дитина,
Що вірить в казку й гарне майбуття.

Жінка – жалість, ненависть, кохання.
Все одночасно в ній сплелось.
Цьотливий усміх, пристрасне бажання,
Чарівні очі, водоспад волосся.

Жінка – богиня, відьма, королева,
Що підкорила світ й чоловіків.
Вона свята і грішна Єва,
Що почала історію віків.

Марія, що оплакувала сина,
Людьми розіп'ятого на хресті.
Жінка – Марія Магдалина
Згрішила та померла в каятті.

Прекрасна половина людства.
Заради неї рухають прогрес.
Без неї не було б мистецтва.
Та просто зник би світ без неї весь!

ХЛІБ І ВИНО

Я чую стогін проминулих літ,
Які зникають в круговерті часу...
Вологе борошно та глевкий хліб
З зерна, яке просякло слізьми зразу.

Я п'ю терпке вино із гірких бід,
Яке настояне на моїх втратах,
І більше не дивлюся у той бік,
Де мої мрії – у огидних шатах.

І плоть, і кров причастям подана
В руках своїх її тримаю, Боже.
Хоч трішечки підсолони вина,
А хліб сама спечу, як допоможеш.

ВІРШІ МОЇ

Вірші мої неначе протяги,
Що залетіли у моє вікно.
У голові неначе потяги,
Все стукотять: «Тобі, тобі дано».

Вірші мої – калини кетяги,
Розвішені на гілці долі.
Вони для мене психотренінги,
Що зцілюють пекучі болі.

Вірші мої мов крила Фенікса,
Згорають й воскресають водночас.
Вони для мене медом вереса,
Солодять душу у буремний час.

ЩАСТЯ

Потонуло сонце у заграві,
Смерть свою позначивши червоним.
Ворожу сьогодні я на каві,
День цей видався таким бездонним.

Дощ тихенько нив і нив на вушко,
Намагався у душі прокиснуть.
А прокисла лиш моя подушка,
Та веселка в небі коромислом.

Кольори безбарвні в неї стали,
А думки мої аж сиво-хмарні.
Десь те щастя порване стікало,
Слізьми падало біля лікарні.

Оживає сонце на світанку,
Знов мені надію й віру давши.
Заварю я кави філіжанку,
Щастя через біль лише пізнавши.

ПРОТЯГИ

Вночі рахую потяги,
В душі лікую протяги,
Бо двері й вікна вже відкриті,
Та тут ніхто не хоче жити!
Гуляє вітер. Порожнеча.
Любов ще не цвіла, до речі.
Чи є на світі вірний друг?
Обличчя змішані навкруг.
Якщо те щастя має бути – буде,
Не судять за нещастя люди.

РОЗІРВАНА ДУША

Розірвану душу неба
Заклеюю білим скотчем.
Римуються тільки «треба»,
А я так більше не хочу.

Розтріпану душу вітру
Пригладжую, мов волосся.
Ковтаю жменями «нітро»,
Щоб плакати не довелося.

Розтрачену душу сонця
Ховаю в холодні дзеркала,
В котрих не розгледіти денця,
В котрих я себе не впізнала.

Розтоплену душу криги
Шукаю весною в струмочках.
Читати не хочеться книги,
Це вбивці часу в одиночках.

Розкидане щастя людям
Збирають бродячі собаки.
А ми все надіємось – буде.
Знаходимо лише ознаки.

НІЧ

Зотлів, немов цигарка, день...
В долоні мокрих вулиць впав.
Нечутно в місті більш пісень
І ніч повзе як той удав.

Та ніч-хитрунка стереже
У вікнах сні і таємниці.
Події денні покладе
В архів на зоряні полиці.

*Біль — це голос тіла, який можна
приглушити ліками, а чим можна
приглушити голос душі?*

БОЛІ

Кричать рани голосом тіла,
Пахнуть сльози краплинами моря.
Сонце просто не знає горя,
А я з болями жити не вміла.

Я ті болі ворожкам на ловлю,
А вони розлетілись на звуки.
І ті звуки просились до друку,
Бо ніяк у собі не промовлю.

Краще біль я довірю паперу.
Він стерпить, а хіба йому вперше!
Він не має очей. Він не бреше.
А я далі піду в нову еру.

❁❁❁❁❁❁ Тобі емоції справжні

ЛІКАРІ ДУШІ

Під музику Бетховена, Вівальді
Я мовби виринаю із життя.
Душа закована в бруднім асфальті,
Черпає більше сил для почуття.

Скидає пута дивний звук мелодій.
Моя душа – з душею скрипаля,
Пливе вона в ріках рапсодій,
В садах чудних бажань, в мінорі ля.

Вівальді, Моцарт, Бах, Шопен, Бетховен –
Це лікарі душі і психіатри...
Як можна крізь віки, забувши втому,
В серцях людських запалювати ватри?

Звичайні ноти в каруселі звуків,
У вихорі фантазій, мрій, кохань
Творили чудеса – в кайданах буднів,
В кайданах злиднів, болю і страждань.

Творіння їх назавжди будуть вічні,
Бентежитимуть нас і зупиняти мить.
Хоч і освоїм далі закосмічні,
Вони любов в серцях будуть творить.

ПИСАТИ!

Писати! Писати! Писати! –
Набагом дзвін голосить.
Думки, слова, цитати
В повітрі вітер носить.

Страждати! Страждати! Страждати! –
Душа зболіла мучить.
Рядочки-акробати
На лист зронити мусить.

Кохати! Кохати! Кохати!
Душа щаслива буде.
Нікого не втрачати.
А ви не задріть, люди!

БЛАКИТЬ

Я запитаю небо голубе,
Чому воно роздарює себе?
Чому влива блакить у очі,
В котрих гроза біду пророчить?

Спитаю я загублений струмок,
Чому віддав свій ніжний голосок?
Вустам, в яких зрадливе слово
Любов вбива не випадково.

Любов мою веде на ешафот,
Шляхом, що вистелений із банкнот.
З останніх сил душа шепоче:
Зцілись! Я так в блакить повірив хочу.

СВЯТА ГРІШНИЦЯ

Святе життя – це не для мене!
Я грішниця і в цьому зізнаюсь.
Існую я під чистим небом,
А на землі живу і веселюсь.

Грішу: кохаю чоловіка.
Спокушую, як Єва перший раз.
Цим звабам вже немає ліку...
Мені пробачать і життя, і час.

Я – жінка, отже – вже блудниця,
В оману вводжу, в грішний блуд, мов ас,
Як та достигла полуниця,
Що вабить у чужім саду так вас.

Я водночас – гірка отрута,
Солодко-млосний і п'янкий нектар.
Шукана, як у горах рута,
Життям покладена я на віттар.

Віттар, що для продовжень роду
І Бог в проклятті дав на майбуття.
Згрішила Єва, давши цноту,
Родивши перше для життя дитя.

Так, Єва грішна. Але без упину
Живу я – і щаслива, як вона.
Не народить й піти в могилу –
Це гріх! А отже, Єва, я – свята!

МУЗИ

Ти, музо, де, супутнику пернатий?!
Де ви, слова? Чому ж ви не зі мною?
Мої слова не бідні, не багаті.
Візьміть мої думки з собою.

Ви їх ведіть, де горе й радість разом
У світлі щастя і сльозах біди.
Натхнення й сум візьмуть вони одразу.
Без них нема у віршах повноти.

Де ти, Пегасе мій крилатий?
Де ти, нестримна мріє самоти?
Без вас не можу вірші я писати,
Рятуйте душу і думки мої.

Я хочу, щоб вони вражали душу,
Немов чарівно-грішний діамант.
Для цього покохати й розлюбити мушу.
В страждаючій душі зроста талант.

❁❁❁❁❁❁ Тобі емоції справжні

ПРОБАЧИТЬ МОЖУ ВСЕ, ОКРІМ...

Пробачить можу все, окрім брехні.
Пробачить можу навіть зраду.
Тілесну – так, духовну тільки – ні.
В брехні не бачу я відради.

Пробачить зможу все, окрім душі,
Німої до чужого болю.
Пробачить зможу все, окрім життів,
Що лиш живуть собі уволю.

Пробачить зможу все, окрім думок,
Що крають мозок на частини,
У сні вриваються, немов плювок,
Та роблять ночі, наче днини.

Пробачить можу все, окрім порад,
Коли із ними лізуть в душу,
Пробачу, крім тоталітарних влад,
Й народу, що живе байдуже.

ЩОДЕННИК ЮНОСТІ МОЄЇ

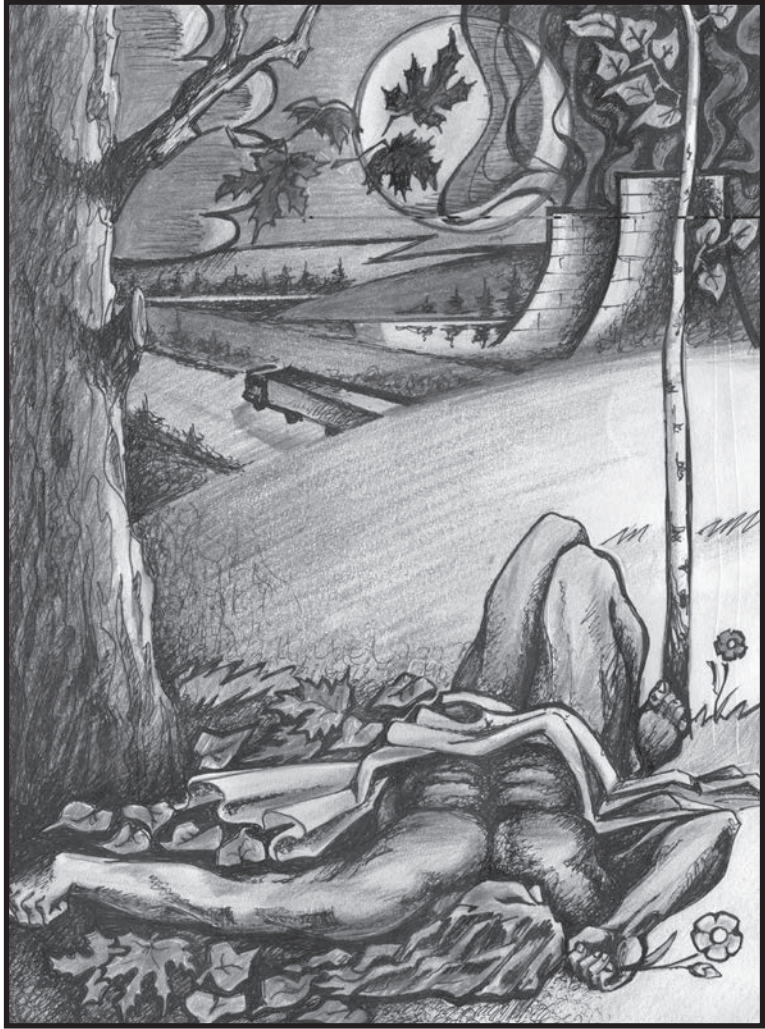
Я перелистую роки,
Щоденник юності моєї...
Вже дні-метелики пройшли,
І я сумую знов за нею.

Які наївні почуття!..
Дивлюсь в рядки і – тверезію.
Жорстоке наше майбуття...
Лише тепер це розумію.

ПОТОМЛЕНЕ ЛИСТЯ

Потомлене листя летіло додолу,
Спокійно вмираючи серед небес.
Вже танцю із вітром не буде ніколи,
Його не помітив сучасний прогрес.

Міняються пори одна за одною,
У вихорі часу течуть, як пісок.
Потомлене листя вмирало зимою,
Щоб душу віддати весні для квіток.

ОПТИМІСТ І ПЕСИМІСТ

Намалювати щастя неможливо,
Побудувати – у твоїх руках.
Бог дарував усім життя щасливе,
Бо щастя у тобі, в твоїх очах.

Якщо ти оптиміст і віриш в краще, –
Щасливий будеш серед зоряних систем.
А песиміст живе своїм нещастям
В міцних наручниках удаваних проблем.

БЛАЖЕННА САМОТА

Я вдячна вам за доброту,
За співчуття і розуміння,
Але йдучи у самоту,
Не хочу каятись сумлінням.

Бо самота – то стан душі,
Коли навкруг людей мільйони...
Бо самота – в душі дощі,
Втручання в неї – фейлетони.

Йдучи в блаженну самоту
Від скверни, похоті довкола,
Рятую мрію я свою,
Що світ очиститься. Чи вже ніколи?!

Мандрують люди до Христа.
Блукають кинуті в пустелі.
Зникають долі і міста
Без покаяння. Бог із нею!

❁❁❁❁❁❁ Тобі емоції справжні

НЕПОТРІБНИЙ СПОКІЙ

Цей непотрібний спокій
Не у моєму стилі.
Дарунки самотності
Також не мають цілі.

Я хочу жити до крику,
Кохати, мов востаннє,
Ненавидіть до рику,
Запалювать бажання,

Злетіти в піднебесся
І падати в провалля,
Чекати, що озветься
Призначене кохання.

Не хочу жити на краю,
Немов роблю останній крок,
Неначе я життя ловлю,
Поклавши палець на курок.

Я знаю, що ваш докір
Завжди осуджує мене.
Цей непотрібний спокій
Життя моє хай омине.

ДУША
(Буддистська лічилочка)

Міряла душа сорочку:
Може в сина, може в дочку,
Може в квітку, може в зірку,
Може просто впаду в дірку.
Впаду в дірку й буду спати,
Нікого не хвилювати,
Буду сама собі вільна,
Ні до кого не прихильна!..

РІЗНИЦЯ

Чи є сенс у житті? Ніхто не знає,
Навіщо запалати і згоріти.
Та все, що після себе залишаєм,
В майбутніх поколіннях буде жити.

Чи є сенс у коханні – теж не знають,
Мабуть, лиш ним різнимось від звірів.
І співчуттям від них нас відрізняють,
І тільки люди у житті стають щасливі.

А чи є сенс у війнах – ні, немає,
У вбивствах задля влади і насилля.
Коли заради втіхи помирають,
Від звірів ми різнимось свавіллям.

Ми відрізняємось від звірів словом,
Умінням вірити, мріяти, творити.
Тому що сенс шукаєм за основу
Й не хочемо лиш на інстинктах жити.

❁❁❁❁❁❁ Тобі емоції справжні

І ЗНОВУ ДОЩ

І знову дощ, та я не плачу.
Навіщо плакати з дощем?
Хіба що нічого не значу
І не сховаєш болі під плащем.

І знову день. Та я сміюся.
Хоча причин нема цьому?
Я лише сонцем розіллюся,
Залишивши веселку осяйну.

РИНОК

Біль завірюхою у серці
Гуляє, наче вітер взимку
І порожнеча дзвінко рветься
В душі, торгуючи на ринку.

Кому своїх не шкода мідяків?
Беріть, підходьте! Все я продаю!
І честь, і вірність, і красу рядків,
Йї слова «я вірю», «я люблю».

Підходьте! Ось – і почуття за гріш,
Краса рядків – всього лиш два.
Ну а любов, – і це мій гріх, –
Віддам, хто візьме, задарма.

Навіщо справжні почуття,
Які нікому не потрібні?
Порожнє нащо майбуття,
В котрому сенсу більш не видно?

НЕ ВАРТО

Писати про кохання вже не варто...
Чи вік не той? Розчарувалась в нім?
Бо те кохання – лише долі жарти;
То синій птах у небі голубім.

Шукати те кохання вже не варто,
Пробігла юність, знову не вернеш.
Від нього в серці тільки з болю варта,
І ти її ніяк не оминеш.

Питати про кохання вже не варто,
У неба, в долі, в Бога, у людей.
І не знайти до нього в «гуглі» карту,
Згубилась в іскорках німих очей.

Чекати те кохання вже не варто,
Бо все, що ждеш – ніяк не настає.
А доля тихо сипле й сипле гарту,
І, скам'янівши, серце сліз не лє.

Бажати те кохання може й варто,
Хоч вік не той, та всеодно мені.
Шукатиму в пітьмі кохання ватру,
Про нього мріятиму у житті.

❁❁❁❁❁❁ Тобі емоції справжні

ЕФЕКТ ПЛАЦЕБО

Серіали мізки запінили.
Очі не підводимо до неба.
Ми забули, що колись любили,
Створюєм самі ж ефект плацебо.

Копошимося в банкнотнім гною.
Чесність пропили давно в рекламі.
Снігу в нас не випросиш зимою
Й забуваємось дзвонити мамі.

Ображаємось на всіх, на владу,
І на долю, і на фатум – Бога,
Розповзлися спрутом заздрість, зрада...
Наша не туди іде дорога!

Намагаємось не жити – виживати,
Чи самі, чи когось з цього світу.
Вже навчилися не помічати,
Так, як помічають душу діти.

Гроші, дім, машина, дача треба,
За гонитвою втрачаєм сенс.
Нами створений ефект плацебо
Не врятує, як поставлять хрест.

ВІРНІСТЬ І ГІДНІСТЬ

Я хочу зберігати тобі вірність,
Але для чого? Поясни!
Я зберігаю свою гідність,
Що не дарована тобі.

Що не дарована нікому,
Жіноча гідність, добрий тон.
Сьогодні гідність – сильна втома,
Заасфальтована в бетон.

Жінок достойних мало зустрічаю,
Чоловіків я вірних не знайду.
І віру в праведне кохання я втрачаю...
Невже нема? Ба! Цілий світ пройду!

СЛІД ПО СОБІ

Я слід по собі в слові залишу.
Я не будую храми, не руйную їх.
На білому папері чорним напишу
Думки, бажання, мрії днів своїх.

Я слід по собі в синові лишу.
Нехай вдається все, що не вдалось мені.
Несказане промовить, як я замовчу.
Душа у вічність, тіло у вогні.

Я слід по собі в милому згублю.
В очах його, в устах нестримно чарівних.
І кожну мить в житті своєму я ловлю,
Щоб залишити у словах простих.

Розаїа III

КОЛЬОРИ КОХАННЯ

КОЛЬОРИ КОХАННЯ

Спокус червоні ранети,
Розлук жовтаві тенета.
І ніжності – небес блакить,
І вірності – зелена мить.
А суму – сірість смеркань,
І темінь ночей – бажань.

ДУША МУРКОЧЕ

Я розчинилася б в тобі,
Як молоко у каві.
Я розчинилася б в тобі,
Мов день в заграві.

Я загубилася б в тобі,
Як промінь світла.
Я загубилася б в тобі,
Життям вагітна.

Я промовчала би в тобі
Сльозами ночі.
Я промовчала би, але –
Душа муркоче.

ЛЮБОВ БЕЗ МІРИ

Моя любов – без міри!
Я обіцяю бути ВСІМ.
Я буду вірити без віри,
Запрошу щастя я у дім...

Моє кохання дике,
Нестримне, дивне і п'янке;
Та водночас – спокійно-тихе,
Цнотливо-ніжне і легке.

Повітрям буду свіжим
Твоєму диханню вночі
І ангелом чарівно-грішним,
Лиш у думках прошепочи.

Я буду цілим світом:
Зорею, краплею роси,
Весною, осінню і літом...
Не бійся, тільки попроси!

Проси, промови слово,
Почую на краю Землі.
Зустріла я не випадково
Тебе, мій світ, в нічній імлі.

ШТОРИ ІЗ ДОЩУ

Відкрию штори із дощу
У світанкових небесах.
Тебе у душу я впускаю.
Ім'я твоє лиш на вустах.

Закрию штори із дощу
Серед нічного неба.
Зорею в сон твій залечу
Кохай! А більш не треба.

БОЮСЯ

Боюсь промовити очима:
«Я можу жити і без тебе».
Боюсь відчутти за плечима
Як крила падають у неба.

Як долю я свою руйную.
Можливо, всі мости спалила б,
Та мрії зранені бунтують,
Коли я крила для душі згубила.

Боюся вилити у слово
Я душу – слів для цього мало.
Та ще тому, що не готова,
Щоб біль мою всі інші знали.

Боюся я свого палання.
Того, котре для когось зайве.
Боюся вірити в кохання,
Якого не бува без драйву.

РАНО

Рано
Ранами
... боліли.

Раєм
Марили
... згоріли.

Сонцем
Зорями
... ясніли.

Долі
Краяли
... не хтіли.

Рано
Ранили
... любили.

❁❁❁❁❁❁ Тобі емоції справжні

***

Гадала, що тобі допоможу.
Надіялась – також собі.
Та ні! Я вкрала у дощу
Всі болі й муки світові.

ПЕРЕХВОРІЮ

Тобою просто я перехворію.
Усе забуду! Я зумію!
Та огорну усі твої печалі
У сміхом виткані вуалі.

Я дякую за те, що покохала.
За ті рядки, яких замало.
Я дякую за те, що всі бажання
Ти просто віддавав стражданням.

Я дякую за те, що дав відчутти,
Що у душі коханню – бути.
З тобою я надію загубила,
Ну а без тебе відродила.

КЛИНОК

Загострені всі почуття
Клинком у серці.
Любовна маячня
Від правди рветься.

Усе наше життя –
Це боротьба з собою
І чи потрібне каяття
Мені з тобою?

ДЛЯ ТЕБЕ

Ночами німими
І днями глухими
Горю!

Я щастя хвилини,
Кохання години
Ловлю!

Словами простими,
Ділами своїми
Люблю!

Я просто для тебе,
Я тільки для тебе
Живу!

ПРОСТИ

Гірка усмішка,
Солодкі уста.
Зламане ліжко,
Забуті міста.

Ночі безсонні,
Світанків мости.
Біль у полоні,
В серці «Прости».

❁❁❁❁❁❁ Тобі емоції справжні

ВУЛКАН

Любов – немов вулкан в мені,
Бурлить, клекоче всередині.
Усі емоції пружинні
Ще вистрелять, як стріли вогняні.

Любов – над кратером отруйний пар.
Поринь у жерло валідольних мук.
І магмою залий весь біль розлук.
Хай не схолоне в серці страсті жар.

Любов лавиною німих бажань
Накриє нас із головою.
Розтанемо, мов сніг весною.
Тебе прошу, молю: її не рань.

Я – БОМБА!

Я бомба уповільненої дії,
Увімкнено давно секундомір.
Бо вже останню втрачено надію,
Хоч не завершено любовний твір.

Твір без кінця – початку в нім немає.
А середини апогей – у снах.
Я бомба, мить, я болем вибухаю,
Бо моїм мріям і бажанням крах.

Я розлечусь на атоми в стражданні,
В твоїй любові воскреснусь,
І у житті своїм останнім
Я кішкою рудою народжусь.

ВЕСНЯНА НІЧ

Заплутались у хмарах ключі лелечі.
Пелюстками ступав весняний вечір.
Для всіх ми загубилися весною.
Під шум дощу палка любов з тобою.

Під шум дощу розмова тет-а-тет відверто.
Весняна ніч вривалася уперто
Краплинами і вітром у квартиру
І шепотіла нам на вухо «гірко».

Ми цілувалися і нам було не гірко.
Лиш хитрий місяць за одвірком
Із місячної пряжі ткав тенета,
Смакуючи спокуси «Амаретто».

А ми з тенет тих виривались,
З весною й долею все сперечались.
Вже відцвіла весна – буяє літо,
Одне без одного не можемо жити.

НЕМАЄ ДОСТУПУ

Доступу нема до Інтернету,
І до твого серця шляху теж.
Ти – мов зачарована планета,
Що немає берегів і меж.

Як без берегів нема і броду,
Тут і тиху гавань не знайдеш.
Без кохання бур не буде зроду,
А без бур до щастя не дійдеш.

ВИ НАЗИВАЛИ МЕНЕ...

Ви називали мене леді.
Та я не вірила словам.
Усе – як аз, і бук, і веді –
Ви поділили по складах.

Ви називали мене фрау.
І малювали по очах.
Але яке ж Ви мали право
Розводить фарби у сльозах?

Ви називали мене пані.
Для мене це велично ще.
Комусь були чиїмсь останнім,
Ну а мені – лише дощем.

КАМІННЕ СЕРЦЕ

Мій подих із твоїм не в такт
І серце б'ється теж не одночасно.
Але твоя любов немов маяк,
Для мене світить у житті так ясно.

Ти наче камінь, я – ріка,
Яка тебе так ніжно обточила.
І в тихі береги вода м'яка
Тебе поволі хвилею прибила.

Камінне серце зацвіло
Рожево-зоряним лататтям.
Для мене все віддавши, що було,
Ти душу напоїв незвичним щастям.

ДІАЛОГ

Хто ти? Я лише дощ.
А ти? Земля, що геть засохла.
У тріщинах моїх зростає хвощ.
І зелень без дощу поживкла.

Хто ти? Я лише сон.
А ти? Безсонна ніч учора,
Що тихо йшла біля вікон
Ходою втоми неозоро.

Хто ти? Я лише день.
А ти? Доба – біди ковтнула.
Забула всі слова пісень,
Напившись досхочу минулим.

Хто ти? Я просто «Він»,
Котрого ти чекала роки.
Зійшов я з мрій твоїх, картин.
Я дощ. Я сон. Я день. Я спокій.

МЕТЕОРИТИ

Ти знай: мені так хочеться поговорити,
Ти знай: мені так хочеться розповісти.
Та ми з тобою наче ті метеорити,
Чиї шляхи не можуть разом пролягти.

Коли ти поруч – вибух двох світів одразу,
Та нарізно не можемо ніяк пливти.
Хоча космічним пилом сиплються образи,
Давай кохання ми навчимося нести.

ЛІТНІЙ ДОЩ

Дощ. Вишиває в небі літо.
Місто парасольками повито.
Ниточки сріблясті пролітають,
Свіжість у повітрі навівають.

Дощ струмочками клубиться.
Літній вечір, а мені – не спиться...
Сон щасливий все мене минає.
Дощ прийшов, та більш тебе немає.

Дощ тихенько місто залишає,
По дорогах ніч сама гуляє.
Зорі, чисте небо привітаю.
Знов коли зустрінемось – не знаю.

ОСІННІЙ ЦІЛУНОК

Холодний цілунок осіннього листя.
Гарячий і ніжний цілунок твій.
Земля прикрашає златом обійстя,
А я здивувалася порухом вій.

Багряно-червоні, сріблясто-жовтаві
Листочки-хмаринки по небу летять.
Оголені парки у дивній поставі
Говорять з птахами, вони ще не сплять.

Цю дивну розмову ніхто не почує,
Бо місто троянд поспіша зна-куди.
В осінньому парку з тобою танцює
В обіймах жовтневих, в озерцях води.

Я ВКРАЛА...

Я вкрала в тебе крихточку тепла.
В дощу – малесенькі краплини.
Я думала, що мрія віджила,
Ти дав надію на години.

Всього лиш декілька п'янкх годин,
На пальцях можна полічити.
І знову я – одна, і ти – один,
По різні боки будем жити.

ТІЛО

Навіщо тіло бажало казки,
Коли губилось в чужій постелі?
Навіщо тілу секундні ласки?
Душа злітала лише до стелі...

Можливо, тілу бувало досить.
Можливо, тілу бувало мало.
Можливо, тілу не треба досвід.
Можливо, тіло ще не кохало.

Та скільки ж тіло шукало інше,
Та скільки ж тіло хотіло краще!
За віщо тілу ставало гірше?
А скільки тіло питало «нащо»?

Можливо, тілу бувало досить.
Можливо, тілу бувало мало.
Можливо, тілу не треба досвід.
Можливо, тіло не те кохало.

ПРОЩАННЯ

Схолола вже постіль.
Розсипався запах.
Ночами, як постріл,
Той потяг на захід.

Кохання гвалтує
Розлука наскрізно.
Самотність лютує,
За серце біль візьме.

Прощання у очі
Сльозу запустило.
І все донесхочу
Прорве, що гнітило.

Слова і бажання,
Думки до півночі.
Хвилину останню
Кинджалом заточать.

У душу розп'яту
Прощання поцілить.
Секунд так багато,
Яка мене зцілить?

СНІГ

Сипле, сипле, засипає
Білий сніг – байдужий світ.
Дивним порохом лягає
На холодну ватру літ.

Сипле, сипле, замітає
Білий сніг – останній слід,
Поночі в душі блукає
Від кохання тільки лід.

Сипле, сипле, пролітає
Білий сніг поза вікном.
Я сніжинки привітаю,
Їх вбиваючи теплом.

РИМОВАНИЙ ДЖАЗ

Бажання заримовані у джазі.
Тихенько скигнуть саксофон.
Троянда безсоромна в вазі
Пелюстки кида – моветон.

Ще ніч лише у початковій фазі.
І муза з серцем в унісон.
Кохання заримоване у джазі
Гламурно стогне в телефон.

Імпровізація як сенс в образі.
Високі ноти, настрої, тон.
Прощання заримоване у джазі.
Завжди витримує фасон.

ДЕНЬ

День. І тільки звичайний день.
Знову підірвано наші мости.
З грішних думок вип'єм коктейль,
Щоб серед ночі любов заплести.

День. І тільки звичайний день.
Ми живемо і щоденні хрести
Брязкають у голові – «дзелень»,
Щоб серед ночі любов проклясти.

День. Та просто звичайний день!
Крила підрізали. Лише повзти?
Падати краще з високих сцен,
Встигнути треба любов донести.

ПОЛУМ'Я НАДІЇ

Чому підживлюєш вогонь надії?
Щось злегка кинеш – погляд чи слова.
Кохання заховаю в довгі вії,
Бо у чаду хмиліє голова.

Надія гризе душу, наче миші,
Як на горищі кинуту картину.
Фантазія весь біль розпише,
Накинувши на мрії пелерину.

У полум'ї надії мріям грішно.
І знову я будую з кварцу замки.
Папір ковтнув сумного вірша,
Бо я закована в суспільні рамки.

СОЛОМИНКА

Мені у вічі впало небо,
Розбилося на дрібні скалки.
Засумувало наше древо.
Зів'яли на вікні фіалки.

Мені у вічі впало небо
Росою білою, пухкою.
Тебе сховали голі верби
Зимою сніжною, черствою.

Мені у вічі впало небо,
Від болю потекла сльозинка.
Без тебе щастя і не треба,
Моя «остання соломинка».

КАРА

Мене тобою покарано...
Чи за гріхи, чи за святині?
Моя любов до тебе раною,
А ти байдужий до неї нині.

Мене тобою покарано,
У Бога досі вимагаю.
Бо душу на частки покраяно,
А я до безтями кохаю.

Мене тобою покарано,
А хочу я цієї муки?
Та чи кохання мені карою,
Якщо дурію від розлуки?!

КАКТУС

Я музу стримаю пером
За крайчик вітрової шалі.
Давно вже осінь за вікном.
Любов сховаю за вуалі.

Кайданки буднів накладу
На тріпотливі рученята.
Хоч осінь у моім саду,
Я, музо, спробую мовчати

Про те, як в серці защемить
Від погляду твого чужого.
Він в пам'яті тисячоліть
Не лишив місця у мені святого.

Твій усміх – квітка в колючках,
Слова надії – мов образи,
Летять шрапнеллю – мріям крах,
Якщо вбиває просто фраза.

На що молитися, на що?
Коли в душі пустеля гола...
Твоя любов – міраж давно,
А люди – кактуси довкола.

СРІБНІ ТРОЯНДИ

Срібними трояндами на склі
Хуртовина біль заворожила.
Голочки, що з інію, малі
Холодом наскрізь любов прошили.

Вишивають у душі пейзаж
Срібними по білому нитками,
Та чомусь на нім немає нас –
Чи любов засипало снігами?

Руки я замерзлі прикладу
І затерплими долонями зігрію
Ті троянди срібні, що біду
У душі розгонять, мов завію.

МОЯ ДУША

Покинь мене – моя душа пуста
Тобі нічим не зможе відповісти.
Лише п'янкий дурман дають вуста,
І час німий в залишенім обійсті.

Я з своїм тілом більше не дружу.
Воно ж бо зваблює не лиш тебе.
Його любов немов на вітражу,
Котру воно задарма віддає.

Кохання у душі, що пізнає
Секунди щастя і радіє митям;
В душі, котра з молитви сили п'є.
Душа моя лиш задрить щирим дітям.

***

Червоною доріжкою
Я душу розстелю.
По ній пройдися зіркою,
Відчуй, як я люблю.

Сумуй зі мною зорями,
Вітрами з диких гір,
Бо ми сплелися долями,
Хоч може ти не хтів.

Хворій зі мною пристрастю.
Хвороба ця страшна.
Любов не дружить з гідністю,
Як любиш лиш одна.

КРИЛА

Сховаю крила за спиною,
Щоб їх ніхто не помічав.
Колись літали ми з тобою,
Ти не зумів, донизу впав.

Колись летіли ми з тобою,
Неначе птахи у блакить.
Щасливі грішні. Та рікою
Роки пливуть, неначе мить.

Ось та любов, вона не зникла.
А будні крила відтяли.
Іти, а не летіти, звикла.
Лиш ми не ті, що юними були.

Є КОХАННЯ

Твій подих я цілунками ловлю,
Багаття загашу словами.
Хвилини щастя сонцем розіллю,
Бо є кохання поміж нами.

Всі болі в тебе тихо заберу,
Засиплю білими снігами.
І в долі чорну смугу відберу,
Бо є кохання поміж нами.

Я розфарбую сірі твої сни
Птахами синіми й квітками,
Котрі в долонях буйної весни,
Бо є кохання поміж нами.

Твої думки я поглядом знайду,
Завжди читаю між рядками.
На край землі з тобою я піду,
Бо є кохання поміж нами.

АНОМАЛІЯ

Осінній дощ у літню ніч –
Це аномалія природи.
За хмарами не видно зірок-свіч.
Хандрить земля – і ллються води.

Земля змиває весь свій біль,
А я – кохання і минулий спокій.
Хай дощ розчинить непотрібний хміль,
Твоє сумління і твій докір.

МОЯ ФАНТАЗІЯ

У серпанкові снів заблукаю.
У духмяних я травах сховаюсь.
Заирну волошково у очі.
Розіллюся росою охоче.

Розгуляюся вітром у полі.
І заплутаюсь в листі тополі.
Я русалкою в річці скупаюсь.
Знов, мабуть, у тебе закохаюсь.

Зацвіту буйним цвітом калини.
Розфарбую у щастя всі днини.
Тихим вечором ляжу на плечі.
Закохайся у мене, до речі.

У коханні загубимось зрання
Ми для всіх до самого смеркання.
Заспіваєм птахами у небі...
Ми щасливі! А більше не треба.

❁❁❁❁❁❁ Тобі емоції справжні

НІЧНИЙ МЕТЕЛИК

Нічним метеликом я у вікно постукаю.
Пахучо-диким зіллям вкрию твої сни.
І тихий стукіт серця я послухаю,
Не розбудивши світлі мрії восени.

Я літньо-теплою пелюсткою останньою
Торкнуся пристрасно і ніжно вуст твоїх.
Прошепочи, що я навіки є бажаною.
Зізнайся, що твоє я щастя і твій гріх.

ПАЗЛИ

Ти склав із пазлів серце.
Узяв слова і дії.
Зумів з'єднати все це.
І знов в душі я вірю.

І знов в душі кохаю,
Бо щастя лиш з тобою.
Я більше не страждаю,
Бо любимо обоє.

ТИ

Ти – вранці кави аромат,
Що тихий вітерець приніс.
Ти – спів пташок і зорепад,
Що приховав у хащах ліс.

Ти – зайчик сонячний в вікні,
Що заблукав в моїх очах.
Ти – те прекрасне, що мені
Твій подих наспівав у снах.

Ти ніжно-грішна теплота,
Мов шовком огортає тіло.
Ти – незбагненна висота,
Котру підкорюю несміло.

Ти – усі звуки і слова,
Котрі душа прошепотіла.
Ти – смуга біла і нова,
Навіки чорну перекрила.

Розділ IV

**СПРОБУЙ
ПОВЕРНУТИСЯ
В ДИТИНСТВО**

ЗИМА-КОНДИТЕРКА

Зима-кондитерка схотіла вже
Скоріш узятися до свого діла.
Приготувала нам усім безе
І все навколо стало білим-біло.

Молочним шоколадом нанесла
По глазуровано-холодній ваті
Дороги і дерева, і взялась
Залити сном річки пихаті.

Сипнула білої муки на край.
Білки у хуртовині розпушила.
Прошепотіла вітрові: «Злітай
На край землі по кригу сміло».

Зробила з криги й снігу мікс,
Прикрасила будинки і дерева.
Назвала торт «Ідея фікс»,
Щоб скуштувала Сніжна Королева.

Ще й запросила дітвору до страв,
Щоб кожний зміг покуштувати.
Та за горою різних справ
Забула цукру в них додати.

А дітвора завжди як дітвора –
Розпочала сніжки ліпити.
Зима у плач, що все дарма,
А так хотіла людям догодити.

ВЕСНЯНІ МІСЯЦІ

Надворі – біла пелена,
Та не з пелюсток весняних.
Чом забарилася весна?
Заснула в бурях снігових?

Невже снодійного зима
Підсипала в твої струмки?
Вона, злодійка, все сама
Панує. Не твої синки:

Молодший – березень, дитя
З зимою грає в піжмурки
(То сонце вигляне здаля,
То замерзають калюжки).

Середній. Квітень-парубок
На зиму гримне кулаком,
Розсипле по землі квіток,
Погонить зиму батогом.

А травень – справжній чоловік –
Зігріє ніжно, звеселить
Природу, щедро цілий рік
Плодами буде багатить...

Прокинься, матінко Весна!
Пора вже зиму проганять.
Тебе природа жде сумна,
Вже час з синами панувать!

❁❁❁❁❁❁ Тобі емоції справжні

СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК

У листі берези заплуталось сонце
І грається, наче мале кошеня.
Сховалося в хмарці, немов у долоньці,
Лизне скло тихенько й мене доганя.

А я тій лизунці в очах заховаю
Непевний, останній від літа привіт.
У листі берези його відшукаю,
Який крізь вікно зачарований світ!

ЖОВТІ ЦЯТОЧКИ

Жовті цяточки на асфальті.
Знову вітер співає альтом.
Стало сумно – лелеки у вирій.
Я той сум на палітру виллю.

Я той сум намалюю на скельці,
Може променем літо озветься?
Може осінь в холодній мозайці
Заховала всіх сонячних зайців?

І живуть вони в дивному замку,
Де зима полонила бранку –
Паву, дівчину-квітку весняну,
Що звільняє щороку сонце рум'яне.

НОВОРІЧНИЙ

Біжить зайчик по стежинці,
Несе свято у торбинці.
Біло всюди, сніг навколо,
Нумо, дітки, станем в коло.

Дід-Мороза погукаєм,
Пісню гарну заспіваєм.
А Снігуронька – дівчина,
Всіх до танцю запросила.

Новий будем Рік стрічати,
Подарунки заробляти.
Разом будем веселитись,
Подарунками ділитись.

ДВІ СИНІЧКИ

Посідали дві синички
На краєчок годівнички.
Стали вони розмовляти –
Зимоньку все вихваляти.
«Яка зимонька біленька,
Яка зимонька гарненька,
А сніжок такий блискучий,
Морозець такий тріскучий».
Зимонька враз подобріла
І навколо потепліло!

❁❁❁❁❁❁ Тобі емоції справжні

ДОБА

Гардини виткані зірками,
прострочені кометами.
Чаклунка-ніч гаптує днями,
лаштує між планетами.

Уранці день їх відкриває,
а на вікні біліє тюль.
З хмаринок сплетена – літає,
бо вітерець в шпаринку «Гульк!».

В обід, можливо, з неба повінь,
мов кран закрити хтось забув.
Після обіду сонця промінь.
Час непомітно промайнув.

Гардини виткані зірками
тихенько вечір закриває.
Чаклунка-ніч разом зі снами
в кінці доби знов оживає.

ТЕПЛЮСІК

Мені так холодно без тебе уночі!
Ти мій малесенький теплюсік...
Коли до тебе пригорнуся,
Ти зігриваєш
Мені душу, сопучи.

ГРА

Заховалась киця в хатку:
Обдурити мишенятко.
Причаїлася, мов спить.
Мишеня давай будить:
Полоскоче киці вушко,
Наче залетіла мушка,
Пробіжить по шубці стрімко
І сховається у нірку.
От так граються в піжмурки
Мишенятко й киця Мурка.

СЕРДИТИЙ ГРІМ

Сердитий грім гуркоче,
Налякати діток хоче:
«Ховайтеся швиденько по хатках
І не ходіть по калюжках».

Сонечко злякалось,
В хмарки заховалось.
Сльози покотились,
Дощиком умилось.

Сердитий громе, ми не боїмося,
На зло тобі розсміємося!
І сонечко з полону порятуєм,
Заплескаєм в долоні, затанцюєм.

Сонечко засяяло, діток привітало.
Будуть діти гратись, сонечку всміхатись.

ХМАРИНКА

Летіла по небу хмаринка,
У ній оселились краплинки.
Краплинки взялись поділяться,
Хмаринка давай розростатись.

І стала хмаринка пихата,
Бо крапель у неї багато.
Казала: «Я пишна і сива!».
Та зовсім вона некрасива.

Була вона біла, пухнаста,
Зробилась геть темна й купчаста.
Просили в хмаринки садочки –
Зросити водою листочки.

Просила в хмаринки пшеничка:
«Пролий хоча б трішки водички».
Просили хлоп'ята й дівчата:
«Помий нам дощем рученята».

Хмаринка геть стала сердита
І землю ніде не полито.
Так швидко летіла до моря,
Що аж зачепилась за гори.

І геть розірвала кофтину,
Що всі повтікали краплини.
Та доброго діла вона не зробила,
Краплини у море усі полетіли.

P.S.

Тож, дітки, не будьте скупі і пихаті,
А щирі, веселі, розумні, завзяті.

СОНЕЧКО

Сиділо сонечко у порваних шкарпетках,
Латало дірки в хмарках із дощу.
А поруч муза на несписаних серветках,
Вірші підсунула поету-слухачу.

Йому здалось, що він ну просто геній!
Лиш муза розсміялася вгорі.
І радість розтеклась вином по вені,
Тому що вийшли вірші чарівні.

ЧИМ ПАХНЕ ХЛІБИНА

Маленька дитино,
Послухай цей вірш.
Чим пахне хлібина,
Коли її вріж?

Духмяна шкоринка –
Це плід чиїхсь рук.
Дрібненька зернинка –
А скільки в ній мук!

А скільки в ній сонця,
А скільки тепла!
Зернина колосся
Мільярди дала.

Хліб пахне дощами
І співом птахів.
Хліб пахне хмарками
І вітром полів.

❁❁❁❁❁❁ Тобі емоції справжні

Хліб пахне сльозами
І потом чола.
Хліб пахне жнивками:
Пора їм прийшла.

Хліб пахне ланами,
Осіннім селом.
Хліб пахне снігами,
Весняним струмком.

Хліб пахне плугами,
Металом в ріллі.
Хліб пахне руками,
Що в чорній землі.

П'ятьма колосками
Тридцятих років.
Чекісти вбивали
Мільйони життів.

Хліб пахне стежками
Дитинства твого.
Матусі вустами
З колиски його.

Ось бачиш, дитино,
На стіл тільки б ліг –
Усе дасть людина,
Щоб пахнув наш хліб.

НАЙКРАЩИЙ ДРУГ

Мов сонечко всміхнулося уранці
І легкий вітерець щоки торкнувсь.
Від сну звільнились вже очі-бранці,
То мамин поцілуночок сяйнув.

Це ясно засіяли в мами очі
Від ніжності, любові і тепла.
Вона своїй дитиночці охоче
Всю душу, серце й долю віддала.

У мами сни – сполохані лелеки.
Надії в неї крихкі, мов кришталь,
Щоб діти не полинули далеко,
Залишивши на згадку лише жаль.

Як діти поруч – тільки й того щастя,
Барвисто в мами мрія розквіта.
Щоночі молить: «Оминіть, напасті,
Залишся за дверима, самота».

Допоки діти в мами ще маленькі,
І віра у душі бринить.
Вона вночі пригорнеться тихенько,
Щоб на роки запам'ятати мить.

Ви не соромтесь, не цурайтесь мами,
Вона для вас завжди найкращий друг.
Віддячте їй словами і ділами,
Щоб мамин біль в душі і в серці вщух.

Poziția V

ECEI

ГАЛАКТИКА «ИЦЬ»

Мій всесвіт тріщить по швах.

Моя галактика «Иць» дала тріщину. Так, так, саме «Иць», вам не здалося. Не інь і янь, як у давньобуддистській філософії; не ікс- і ігрек-хромосоми, як у занадто розумної, всюдитицяючої, куди непотрібно, свій ніс науки, а просто «Иць». Чому? Тому що моя галактика «Иць» складається з тисячі-тисячі таємниць, дрібниць, дурниць, а саме: тисячі лиць, вулиць, залізниць, дзвіниць, спідниць, сідниць, таблиць, полиць, різниць, п'яниць, семи п'ятниць; суниць, полуниць, чорниць, паляниць, печериць (ух, смакота!), та багато-багато інших «...иць».

Ранок. Прокидаюсь від того, що ніс дуже приємно лоскоче знайомий аромат мого улюбленого чаю «Плоди пристрасті» з маракуєю. Хтось же додумався так оригінально назвати чай. Прокидаюсь від того, що чую тихеньке: «Киць, киць, киць». Сідаю. Спускаю ноги на підлогу, не відкриваючи очей, не сфокусувавши зіниць, розумію, що моя галактика «Иць» болить так, ніби по ній їздили возами; надколоту, надтріснуту, надщерблену, порепану намагаюсь відірвати від ліжка. Іду. Розумію, що аромат мого улюбленого чаю лише залетів у відкриту квартиру, що ніжне тихе «Киць, киць, киць» стосувалось не мене, а сусідської, геть одурілої від весни, кішки. Ну знову поталанило не мені...

Цілісінький галактичноицівський день біжу, лечу, гонюсь, спотикаюся, пересуваюся, іду, сама не знаючи куди і навіщо. І так все життя.

Увечері, відкриваючи двері, переступаючи, переносячи, перештовхуючи, перекладаючи, переставляючи свою замучену, втомлену, надтріснуту,

Вікторія САМЧУК ❀❀❀❀❀❀❀❀

задовбану, роздовбану, надколоту, порепану галактику «Иць», я знову вловлюю знайомий аромат такого сексуального за назвою чаю. Твій спокійний голос легко залатує, заклеює, зашиває, ладнає, заліплює, тобто з'єднує до купи, зцілює мою галактику, промовляючи до мене: «Втомилась? Сідай, випий гарячого чаю».

Ніч. Ти мене ніжно обіймаєш і шепочеш на вушко: «Киць, киць, киць». Засинаю. Щастя...

ДОЩ

У моє вікно заглянув дощ своїми великими-превеликими темно-синіми заплаканими очима. Тихесенько постукав у скло малесенькою краплиночкою. Прошепотів: «Виходь, я так за тобою засумував».

Я лежала у своєму холодному і порожньому ліжку, і згадувала, як його кохала, вибігала посеред ночі і танцювала босими ногами. В теплих обіймах, вдивляючись в його очі-зорі, горнулася до хмаринок-кучерів. Розмовляла з ним, ділилася бідами і радостями, чекала кожної зустрічі з ним. Він був моїм єдиним, співчутливим, розуміючим, справжнім другом і коханим.

Але це було так давно-давно, мабуть у моєму минулому житті.

А тепер я спокійно лежала і слухала його то спокійне, то пришвидшене дихання. Він стукав у вікно і все мені промовляв: «Виходь, не бійся, я той самий, теплий і ніжний дощ».

А я, я – не та, я тебе не боюся, я так само обожаю і люблю тебе, просто мої очі більше не бачать твого спокійного, милого і мокрого обличчя. Хоча мені так хочеться, хочеться вибігти посеред ночі і прошепотіти тобі: «Обійми»!

ВОНА

Вона народилась, щоб приносити людям радість та свіжість в їх почуття. Так завжди їй говорили. Кажали, яка вона особлива, струнка, гарна. Її тіло пахло апельсиново-лимонним ароматом, одягнене у сріблясте з червоними смужечками плаття. Її фото були розвішані по всьому місту на великих банерах. Вона почувала себе зіркою, знала, що вона особлива, не така, як решта її подруг.

Одного разу її привезли до великого ілюмінованого скляного будинку. Поставили на п'єдесталі і там вона стала жити. Щоранку вона прокидалась від сонячних зайчиків-промінчиків, що вигравали на її сріблястому в червону смужечку платті, дивилась на своє зображення і розуміла, що її життя порожнє без кохання, адже вона так хотіла комусь приносити радість і свіжість відчуттів.

Якось одного дня вона стояла як завжди у своєму скляному будинку і мріяла про кохання, аж раптом до скла підійшов молодий хлопець. Він довго стояв і щось роздивлявся. Їй здалося, що саме на неї він так дивився. Та ні, він пішов далі, навіть порухом очей не дав їй зрозуміти, що вона йому сподобалась. А вона закохалась у нього з першого погляду! Він був стрункий, високий, мужній, з великими темно-синіми очима і довгим хвилястим чорним волоссям. Вона щодня чекала на зустріч з ним. «Хоча б краєчком ока знову побачити його» – думала щодня, плакала ночами. І коли вона зневірилась знов побачити його, він прийшов і просто забрав її з цього великого, порожнього для неї скляного будинку. Він ніжно пригорнув її до свого серця і вона

Вікторія САМЧУК ❁❁❁❁❁❁

відчула його стукіт та теплоту мужнього тіла. Вона була поруч його серця цілий день і почувалась на «сьомому небі» від щастя.

А ввечері сталося лихо. Він безцеремонно розірвав її сріблясте у червону смужечку плаття і почав кусати своїми білосніжними зубами її цнотливе, свіже, молоде тіло, що пахло апельсиново-лимонним ароматом. Вона відчувала нестерпний біль, але вона його так кохала, що готова була стерпіти все, навіть наругу над її тілом. Та не змогла витерпіти наругу над душею.

Він забрав у неї все: життя, красу, молодість, висмоктав її апельсиново-лимонний аромат і просто виплюнув на чорний брудний асфальт комусь під ноги. Вона вчепилась до його ніг, та він розмазав її по асфальту, як якийсь непотріб.

А вона так його кохала.

Так і в нашому житті. Хтось має міцні білосніжні зуби, а хтось – просто жувальна гумка, розмазана по асфальту.

ЗМІСТ

Н.Диб'як. Джерельні струмені поезії..... 3

Розділ І. Іронії життя

Спориші.....	7
Німа Україна.....	8
Загиблим на Майдані.....	9
Молитва.....	10
Мовна депресія.....	11
Маякнути.....	12
Я хочу жити без війни.....	13
Лимонний сік.....	14
Не геній.....	15
Храм душі.....	16
Пори року.....	16
Прихід весни.....	17
Вітер.....	17
Колосок.....	18
Весна.....	20
Село.....	21
Червень.....	22
Жар.....	22
Останній Дзвоник.....	23
Театр.....	24
Трамадолове небо.....	24
Спека.....	25
Хвилина.....	25
Реверанс.....	26
Торкнутись.....	26
Хризантеми.....	27
Сліпота.....	27
Мрія.....	28
Людина з особливими потребами.....	29
Бабине літо.....	30
Біль.....	30
Згораю.....	30
Секс-машина.....	31
Серце Києва.....	32

Хапаранда	33
Гітарист	34
Осіній передзвін	35
Теперішня зима	35
Мамі	36
Лелечі крила	36
Це неможливо	37
Терен	38
Батькове дитинство	40
Морана	41
Дідусь	42
Триптих «Ті, що розривають душу»	44
Триптих «Повний П...»	45
Триптих «Пам'ять»	46
Я родом з Рівного	47
Дні-зернинки	48
Вітрила	48

Розділ II. Моя філософія

Якось увечері	51
Шепоче муза	51
Мелодія	52
Молодим	53
Жінка	54
Хліб і Вино	55
Вірші мої	55
Щастя	56
Протяги	56
Розірвана душа	57
Ніч	58
Болі	58
Лікарі душі	59
Писати!	60
Блакить	60
Свята грішниця	61
Музі	62
Пробачить можу все, окрім... ..	63
Щоденник юності моєї	64
Потомлене листя	64

❁❁❁❁❁❁ Тобі емоції справжні

Оптиміст і песиміст	66
Блаженна самота.....	66
Непотрібний спокій.....	67
Душа.....	68
Різниця	68
І знову дощ.....	69
Ринок	69
Не варто.....	70
Ефект плацебо	71
Вірність і гідність	72
Слід по собі.....	72

Розділ III. Кольори кохання

Кольори кохання.....	75
Душа муркоче	75
Любов без міри.....	76
Штори із дощу.....	77
Боюся.....	77
Рано.....	78
«Гадала, що тобі допоможу...»	79
Перехворію	79
Клинок	79
Для тебе	80
Прости.....	80
Вулкан.....	81
Я – бомба!.....	81
Весняна ніч	82
Немає доступу	82
Ви називали мене... ..	83
Камінне серце.....	83
Діалог.....	84
Метеорити.....	84
Літній дощ	86
Осінній цілунок	86
Я вкрала... ..	87
Тіло	87
Прощання	88
Сніг.....	89
Римований джаз	89

День.....	90
Полум'я надії.....	90
Соломинка.....	91
Кара.....	91
Кактус.....	92
Срібні троянди.....	93
Моя душа.....	93
«Червоною доріжкою...».....	94
Крила.....	94
Є кохання.....	95
Аномалія.....	95
Моя фантазія.....	96
Нічний метелик.....	97
Пазли.....	97
Ти.....	98

Розділ IV. Спробуй повернутися в дитинство

Зима-кондитерка.....	101
Весняні місяці.....	102
Сонячний зайчик.....	103
Жовті цяточки.....	103
Новорічний.....	104
Дві синички.....	104
Доба.....	105
Теплюсік.....	105
Гра.....	106
Сердитий грім.....	106
Хмаринка.....	107
Сонечко.....	108
Чим пахне хлібина.....	108
Найкращий друг.....	110

Розділ V. Есеї

Галактика «Иць».....	113
Дощ.....	114
Вона.....	115

Літературно-художнє видання

Вікторія Ростиславівна САМЧУК

ТОБІ ЕМОЦІЇ СПРАВЖНІ

Поезії

Редактор – Петро Поліщук
Технічний редактор – Віталій Власюк
Художник – Ростислав Самчук

Підписано до друку 26.06.2014 р. Формат 84x100/32. Папір офсет.
Гарнітура «Mysl». Друк офсет. Ум. друк. арк. 5,95. Наклад 400 пр. Зам. 29.

Видавництво «Волинські обереги».
33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97;
e-mail: oberegj@mail15.com

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.
Надруковано в друкарні видавництва «Волинські обереги».